

Τί δυστυχία νὰ μὴ διατελῇ ὁ νέος ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶς ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ κ. Σιβιτανίδου, ὅστις καὶ κατὰ τοῦ παλαιοῦ ἦτο πῦρ καὶ τενεκὲς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατήντησε εὐεργετικώτατος καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ἐποψίν. Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ζητῶμεν πληροφορίας περὶ τῆς τιμιότητος τοῦ δαίνος ἢ δαίνος ὑπουργοῦ. Ἀμα καταφέρεται ἐναντίον τῶν ὁ Σιβιτανίδης, ἀποδείξεις ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀνεπιλήπτου ἠθικοῦ.

Ἴδου ὅτι ἤραμεν καὶ τὸ τιμόμετρόν μας εἰς τὸν κ. Σιβιτανίδην. Ὅχι πάντοτε similia similibus!

Τὸν χρυσὸν φίλον μας **Εὐθύμιον Βλάμη** συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας διπλώσαντα τὴν θεωρητικὴν τοῦ ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐξετάσεις ὡς ἱατροῦ. Ἀξίζει ἡ ἐπιστήμη νὰ παρακολουθῇ τόσῃ εὐγενῇ αἰσθήματι καὶ ἱποτικὸν χαρακτῆρα οἷος ὁ τοῦ φίλου μας **Βλάμη**.

Ὁ παιδικὸς δρίζων ἀπέκτησε ἓνα ἀριστουργηματάκι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐζήλευεν ἴσως ὁ ἀνδρικός δρίζων. Ἐννοοῦμεν τὸ Παράρτημα τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, τὰς *Παιδικὰς Σελίδας* τοῦ Αἰμιλίου Βίμαρμένου. Ἀξίζει νὰ τὸ ἴδῃτε καὶ τὰ μὴ παιδιά. Ἡμεῖς τὸ ἐχαρήκαμεν ὅπως χαιρόμεθα χαριτωμένην κοῦκλαν κορασίων. Εἶναι πράγματι κρουκλίτσα, ἐνδεδυμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῶν Καταστημάτων τοῦ κ. Κορομπλᾶ. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ Κουκλίτσα ὁμιλεῖ καὶ ὁμιλεῖ πολὺ λογικώτερα καὶ ἀνθρωπότερα τοῦ Δεληγιάννη ἢ τοῦ Ἀζάνες. Ἐνας μᾶς ἔλεγεν ὅτι δὲν ξεύρω ἂν ἡ *Διάπλασις* διέπласε τοὺς παῖδας, γνωρίζω δὲ μὴ ὅτι διέπласεν ἀμίμητον παιδικὸν συγγραφέα τὸν Αἰμιλίον Βίμαρμένον. Αὐτὸ τὸ Αἰμίλιος εἶναι ψευδώνυμον, ἀλλὰ τί τὸ θέλετε τὸ ἀληθινὸ ὄνομα. Ψεῦδος, κυρίαί μου, ψεῦδος· αὐτὸ εἶναι ἡ χάρις σας καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ χαρὰ μας.

Ἐκ τοῦ ἀ' ἑθνικοῦ Πνεύματος μανθάνομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησίς μας δὲν ἐθυσίασε μόνον τὴν ἠπειρον, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοκρατικότητά της.

Εἰς τὸ τέλος ἀγγελίας προσκαλοῦσης τοὺς φιλεθέρους εἰς τὴν ἐορτὴν ἐκκλησιδίου, ἀναγινώσκεται:

«Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι μείνει λίαν εὐχαριστημένοι, διότι ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς ἐπισκευασθεὶς εὐπρεπίσθη, ὁ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκαλλωπίσθη διὰ δένδροστοιχίας».

Παραβάλετε ταῦτα πρὸς τὰς εἰδοποιήσεις τῶν ζυθοπωλείων καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι δὲν διαφέρουσιν εἰμὴ καθόσον ἐκεῖ προστίθεται ὅτι ἀθέλουσι καεὶ καὶ πυροτεχνήματα....»

Ἐὰν καὶ αἱ ἐκκλησίαι μετεποιήθησαν εἰς βιοποριστικὰ μέσα, τότε ἐννοοῦμεν τὴν σπουδὴν τοῦ κ. ὑπουργοῦ νὰ χειροτονήσῃ ἐπισκόπους.

Κύριε Παπαμιχαλόπουλε, κύριε Παπαμιχαλόπουλε.....!!

Τώρα ὅτε ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀντὶ τραυματικῶν πολέμου θεραπεύει τραυματίας τῆς τσέπης—τοὺς ἱατροὺς τοὺς ὁποίους ἔστειλεν εἰς Χαλκίδα χωρὶς νὰ εἶναι πόλεμος, μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ χρυσοῦς σταυρὸς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΛΔΕΡΩΝΑ.

Πέτρε Κάλδερωνε μεγάλε, πρέπει νὰ μ' εὐγνωμονῇς,

Γιατὶ οὕτε ἓνα στίχο δὲν ἐχάραξα γιὰ σένα . . .

Ὡ! δὲν ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο σου κανεὶς,

Τοῦτο ἔπρεπε ὁ Βλάχος νὰ τὸ δώσῃ εἰς ἐμένα.

Souris

ΣΚΕΨΕΙΣ ΦΡΕΝΟΒΛΑΒΟΥΣ

(Ἐκ τῶν ἀνεκδότων μου)

Ὁ σήμερον τρελλὸς
αὐρίον φαίνεται φρόνιμος.

II

Εἶναι ἀπάνθρωπον νὰ ἐνοχλῇ τις ἄνθρωπον καπνίζοντα σιγάρον ἀδάνης. Διατί ἀφίνει τὴν θύραν ἀνοικτήν; Εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ διατί; Διὰ νὰ εἰσέρχεται ὁ καπνὸς καὶ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸ δωμάτιον τοῦ ὑπρέτου. Ἐχω τὴν μονομανίαν νὰ ἔχω πάντοτε πλησίον μου τὸν ὑπρέτην μου. Ὅσάκις καταλαμβάνωμαι ὑπὸ νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ πηδῶ ἢ γράφω ἐπιταφίους λόγους, ὁ ὑπρέτης μου δυσχεστεῖται καὶ θορυβεῖ. Ἴδου δι' ἐμὲ τὸ καλλίτερον ναρκωτικὸν τῶν νεύρων μου. Ἡ νύξ, δηλαδὴ ἡ σιωπή. Τί λέγω! Ὁ θάνατος, ἡ καταστροφή—διότι ἡ νύξ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν θάνατον καὶ καταστροφὴν—ἐρεθίζει τὰ νεῦρά μου. Περίεργον καὶ τοῦτο. Τὸ σκότος θεωρεῖται ἀπὸ τῶν ἱατρῶν ὡς κατευναστικὸν τῶν νεύρων. Ἀλλ' ἔκαστος κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του· λαμβάνομεν ὁππὺν διὰ νὰ κοιμηθῶμεν καὶ ἐν τούτοις μένομεν ἀγρυπνοὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἀλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ σιγάρον τῆς ἀδάνης. Μέρος οὐσιώδες τῆς ἀνθρωπίνου εὐτυχίας ἀπαρτίζει καὶ τὸ σιγάρον τῆς ἀδάνης. Διαρκεῖ μίαν περίπου ὥραν, καθ' ἣν ἐν εὐόσμῳ ἀτμοσφαίρᾳ τελεῖται ἡ πέψις.

Ἀφήσατε τοὺς ἱατροὺς ν' ἀναγράφωσι τὴν πεψίνην διὰ νὰ μὴ χωνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κρασί τῆς Κίνας διὰ νὰ προκαλῶσι κατάρρους τοῦ στομάχου, τὸ ἔλαιον τοῦ Ὀνίσκου διὰ νὰ κόπτωσι τὴν ὄρεξιν τῶν δυστυχῶν παιδίων καὶ τόσα ἄλλα φάρμακα, ἅτινα οὐδὲν ἕτερον ἐπιφέρουσιν ἀποτέλεσμα ἢ τὴν καταστροφὴν ἀληθῶς τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἐξυπνος ἡξεύρει καλῶς πῶς νὰ χωνεύῃ.

Ἐν σιγάρον ἀδάνης ποῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον; Ἀποφασίζει νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κλίνην του καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κύριος τῶν πράξεων του. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸ δίπουν τοῦτο ζῶον, ὅπερ ζῇ ἐντὸς τοῦ μεγάλου τούτου φρενοκομείου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν κόσμον;

Εἶναι γέννημα οὐρανοῦ ἢ γῆς; Εἶναι ζῶον ἐμψυχον ἢ ἀψυχον;

Εἶναι κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ ἢ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πιθήκων;

Ἐρωτῶ. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐρωτᾷ τις εἶναι εὐκόλον, τὸ νὰ ἀποκρίνηται εἶναι δύσκολον· ἐὰν ἐρώτησῃς θεολόγον, θὰ λάβῃς μίαν ἀπάντησιν· ἐὰν ὀλισθῇ, ἄλλην· ἐὰν δαρδινισθῇ,

ΟΙ ΜΠΕΝΗ ΖΟΥΓΚ—ΖΟΥΓΚ.

Α'.

Αί Ἀθῆναι φιλοξενούσι παράδοξον φυλὴν ἀνθρώπων. Τοὺς λέγομεν ἀνθρώπους, διὰ τὸ μὴ τοὺς εἰποῦμεν ἀγγέλους ἢ τέρατα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον. Ὅταν κάμνουν τὰς διπλὰς ἢ τριπλὰς τούμπας εἰς τὸν ἀέρα βεβαίως μένουν μετέωροι ἐπὶ δευτερόλεπτα· μεταξὺ δύο τότε ἡκούσθη ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Πετᾷς ὁ ἀνθρώπος ;

Καὶ ὁ ἄλλος ἀπελπιστικῶς :

— Πετᾷει.

Μόνον ὁ γαῖδαρος δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ καθὼς καὶ ὁ Μιστριώτος, ὁ Στούπης καὶ ὁ Κουμουνοδούρος.

Εἶναι Ἀφρικανοὶ κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ Εὐρωπαῖοι. Μολοντί οὐδεμίαν εἶδομεν Ζουγκ—Ζουγκίναν, οὐχ' ἦσαν πιστεύομεν εἰς διασταυρώσεις, μελαψῶν δηλαδὴ μὲ Εὐρωπαίους, καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγοῦμεν τὴν μεταξὺ τῶν πρώτων ὑπαρξίν καὶ λευκῶν, ἥτοι κρεολῶν, διότι οὐδεὶς νομίζομεν ὁ μὴ ἔχων εἰς τὰς φλέβας του αἷμα καὶ ἡλιον ἀφρικανικόν.

Εἶναι περισσότεροι, ὅχι ὀλιγώτεροι ἀπὸ τοὺς τριάντα, ἀλλὰ ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ φαίνονται τριακόσιοι. Παρητήρησατε ὅλοι ὅταν σχηματίζουν τὰ καλλιτεχνικὰ ἐκεῖνα ἀνθρωποσυμπλέγματα, τὰ ὁποῖα ἐξηλεύσαμεν περισσότερον ἀπὸ τὰ ἀνάγλυφα τῶν μετωπῶν τοῦ Παρθενῶνος, τὸν γύρον τὸν ὁποῖον κάμνουν μετὰ τὴν διάλυσιν ἐνός συμπλέγματος ; Ὡ! τότε εἰς ἡμᾶς ἐφαίνοντο ἀναρίθμητοι καὶ παρεβάλλομεν ἐκεῖνον τὸν γύρον εἰς χάος ἐκ τοῦ ὁποῦ ἔπειτα γεννᾶται φαινὴ εἰς ἀρμονίαν καὶ κάλλος ἡ δημιουργία τῶν συμπλεγμάτων.

Δὲν εἶναι εὐμορφοί, δὲν εἶναι ἀσχημοί, εἶναι χαριτωμέ-

νοι· εὐρίσκω χάριν θάλλουσιν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν γεννάδαυ Τσουγκτζούγκαρον, τὸν ἀγριώτερον ὅλων. Τὸ πρόσωπόν του ἐνεστραμμένον τρίγωνον ἀποπνέει τόσην ἀνδρικότητα ὥστε ἡδύνατο νὰ δανείσῃ ἄρρενισμόν εἰς ἑκατὸν θηλυδρίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ σχοινοβάτης ἐπὶ τοῦ σύρματος εἶναι τὸ μελαψώτερον ἐπὶ τῆς γῆς δ', καὶ ὅμως εἶναι ὠρσιος, κανονικωτάτη φυσιογνωμία, μὲ θεῖους ὀρθογώνιους τοὺς ὁποῖους ἂν ἤμην γυνὴ εὐχαρίστως θὰ ἠπαζόμην. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ, τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα μικρὰ, ἴδια τὸ μικρότερον ὅλων, ἐφιλοδόξουν νὰ τὰ ἔχω ὅλα εἰς τὴν τσέπην μου ὡς τὰ γλυκύτερα κουφέτα καὶ μ' αὐτὰ νὰ διασκεδάζω. Νὰ σὰς εἰπῶ, ἡθελα νὰ ἔχουν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ καὶ τὰ κορίτσια τῶν μαζῶ. Ἡ ἔχουν τὴν τέχνην νὰ κάμνουν ἄρρενα μόνον ἢ εἶνε ὅλοι Ὁθέλλοι εἰς τὴν ζηλοτυπίαν.

Ἡ τέχνη φύσις τῶν εἶναι κατὰ ἀπερίγραπτον. Βεβαίως εἶναι ζῶσαι ἀναιρέσεις τῆς ἀνθρωπολογίας. Ἡ δὲν ἔχουν ὅσα ἢ τὰ ὅσα τῶν εἶναι ἐλαστικά. Πῶς τὰ ἄνω γίνονται κατὰ καὶ πῶς τὰ κατὰ γίνονται ἄνω, σεις Ζουγκ—Ζουγκίδια εἴπατε, ὅταν λυγίζοντα τὴν ὀσφύν σας ἀντικαθίστατε τοὺς πόδας διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῶν ποδῶν δίκην περιδεραιῶν σφίγγετε τὸν τρυφερὸν λαιμόν σας, ὡς ἄζυπολυτοὶ Μούσαι τῶν Μουσῶν. Καὶ τί εἰκὼν τότε ἀποτελεῖται ! Τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀνθρωπάκια παύουσι φαινόμενα τοιαῦτα, μεταβάλλονται δὲ εἰς αἰγυπτιακὰ ἀγάλματα καὶ μὰ τὸ ναὶ εἶναι ἡδονικὸν νὰ βλέπῃ τις τοὺς πόδας ἐκείνους δίκην παγίδων ἢ μανδάλων περισφίγγοντα τὸν τένοντα τῶν μικρῶν. Ἐπὶ ἐνός ἀνεστραμμένου γουδίου περὶ τὴν ἑξῆς ἐπὶ μωσαϊκῆς πυλῶν, γίνονται εἰγμός ὁλοκλήρου Ζουγκ—Ζουγκικοῦ σώματος, θαμβῶν τοὺς θεωμένους καὶ ποιῶν τοὺς ποιοῦντας γελάειν. Διότι εἶναι εὐδαιμονέσταται ὑπάρξεις αὐτοὶ οἱ κυβιστητῆρες, εἰς τὸ παρατολμώτερον γύμνασμα μειδιῶντες ὡς Ὀλύμπιοι.

ἄλλην. Ἐάν, τέλος, ἐρωτήσης μέθυσον, θὰ σοὶ ἀποκριθῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι ζῶον προωρισμένον νὰ πλῆν ἐν τῷ οἴνῳ καὶ νὰ λούηται μὲ οἶνόπνευμα. Ἡκούσα μέθυσον νὰ λέγῃ ὅτι οὐδεὶς ἄλλος συχνότερον αὐτοῦ κοινωνεῖ.

Μεγάλη ἰδέα, ἀποκύημα τοῦ οἴνου.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἀληθῶς περιεργὸν ζῶον, τὸ μόνον ὅπερ ζῇ διὰ τὴν πᾶσιν, νὰ γελά, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λησμονῇ. Εἶδον ἀνθρώπον ἀπολέσαντα τὴν σύζυγόν του καὶ παραφρονήσαντα ἐπὶ τεσσαράκοντα ὅλας ἡμέρας· τὴν τεσσαρακοστὴν τετάρτην ὅμως ἐνυμφεύετο ἄλλην. Εἶδον χήραν, ἥτις ἐπὶ ἑξήμισιν μῆνας δὲν ἐξήρχετο τοῦ δωματίου της, ἵνα μὴ ἐξελεθοῦσα ἀμαρτήσῃ. Εἶδον ἐρώσαν γυναῖκα νὰ πίνῃ ὄζον διὰ νὰ ἀποθάνῃ, οὐχὶ ὅμως μετὰ χολῆς μειμιγμένον, διότι . . .

Εἶδον νέον πίνοντα οἶνόπνευμα διὰ νὰ λησμονῇ νέαν πρός ἣν πώποτε δὲν ἐξεφράσθη τὸν ἐρωτὰ του. Εἶδον ἀνθρώπον μὲ ἑξ ὀφθαλμοὺς νὰ ὠθῇ τυφλόν, διότι δὲν τὸν εἶδεν. Εἶδον γέροντα νὰ παραφρονῇ διὰ νέαν, θυγατέρα πανούργου καὶ αἰσχρᾶς γυναίκης, ἥτις ἐτελεύτα τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐτελεύτα ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς τὸ προῖόν τῆς συλλήψεως. Εἶδον ληστὴν, αἱματοβαρεῖς ἔχοντα τὰς χεῖρας, νὰ νηστεύῃ πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ ὃν ἐπτάκις τοῦ λεπτοῦ ἐβλασφήμει, καὶ μαῖαν φονεύσαντα περισσότερα ἐμβρυα τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς της μεταβαίνουσαν ὅπως χλευάσῃ τὸν πνευματικόν.

Τί εἶναι, λοιπόν, ὁ ἀνθρώπος ὁ βαδίζων μὲ τοὺς ἀστέρους, ὁ προστάζων τοὺς κεραυνούς ; Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος ὁ οὐδὲν ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔχων, ὁ μὴ γνωρίζων νὰ μετρῇ ἢ ἕως τὰ πέντε, ὁ οὐδὲν πιστεύων καὶ οὐδὲν προσδοκῶν ; Τί θὰ ἐερδίσῃ, ἀκούω φωνὴν τινὰ νὰ μοι λέγῃ, ἂν μάθῃς τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος ! Ἐἴν σοι εἶπω ὅτι εἶναι μέγα τι καὶ σημαντικόν, θὰ γελάσῃς, διότι θὰ μοι δείξῃς τὸν τάφον. Ἐάν σοι τὸν ταπεινώσω, τοῦτο πάλιν δὲν σὲ εὐχαριστεῖ. Μάθε λοιπόν, ἐγώ εἰς τὰ ἀνθρώπε, ὅτι εἶσαι τὸ τελειότερον τῶν ἐπὶ γῆς ζῶων, πλασθεὶς διὰ τὴν φορὴν ὑποδήματα μικρότερα τῶν ποδῶν σου καὶ χειρίδας μικρότερας τῶν χειρῶν σου, διὰ νὰ σφίγγῃς τὴν μέσιν σου, ὅπως μὴ δύνησαι καλῶς νὰ ἀναπνεύσῃς, ζῶον, τέλος, ὅπερ ζῇ διὰ τοὺς ἄλλους καὶ οὐχὶ δι' ἑαυτόν. Καὶ ὅντως ἔάν τις ἐξετάσῃ τὸν ἀνθρώπον θέλει πεισθῇ ὅτι ἡ φωνὴ αὐτῆς ἔχει δίκαιον. Ὑπάρχει γελοιωδέστερον ζῶον τοῦ ἀνθρώπου ; Διοικεὶ δλόκληρον κόσμον καὶ ἀδυνατεῖ νὰ διοικήσῃ μιάν γυναῖκα. Ἀνακαλύπτει νέους πλανήτας καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν πλανῶντα τὴν σύζυγόν του.

Διαρρυθμίζει τὰ οἰκονομικὰ κράτους καὶ ἀδυνατεῖ νὰ διαρρυθμίσῃ τὰ οἰκονομικὰ τῆς οἰκίας του. Ἀνακαλύπτει τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ ἀποθνήσκει ἀναγινώσκων τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου.

Τὰ πάντα ἐξετάζει· ἐν μόνον λησμονεῖ νὰ ἐξετάσῃ, τὸν ἀν-

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἐκτε καὶ ἡμίσεια πρὸ μεσημβρίας. Εἰς τοιαύτην ἄλλοτε ὦραν ὁ πρῶτος ξένος ὁ ὅποιος μ' ἐπισκέπτεται ἢ μᾶλλον εἰσβάλλει διὰ μιᾶς ἐξαπλούμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μου φαρδύς πλατύς, διὰ τὰ τὸν πάρη ὀλίγον, ὡς νὰ ἦτο κουρασμένος ἀπὸ δλόκληρον περιοδεῖαν τῆς γῆς, εἶναι—ὁ ἥλιος. Τι ἄνθρωπος! χώνεται καὶ χύνεται παντοῦ καὶ προφθάνει νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅλους, ὅλας καὶ ὅλα. «Εἰ! μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ μὲ τὸ συμπάθειο δοῦλολογιώτατε κύριε Δαμαλά.»

Σήμερον ὁμῶς περίεργον! ἡ θύρα ἠνέωχθη τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ἀλλ' ὁ πρῶτός μου ξένος, εἰς ὃν πάντοτε ὀφείλω τὴν ἐωθι- νὴν μου φαιδρότητα, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν χονδρὸν, ἀλλ' ὡς γιὰ, χαρακτηρὰ του, δὲν ἐφάνη. Μολονότι ἀπὸ εὐφροσύνης καὶ ἀστεϊσμοῦς κουκουῖται δὲν καταλαμβάνει, οὐχ' ἤ- τον ἐξῆλθον νὰ ἰδῶ μήπως ἦτο κρυμμένος ὀπισθεν τῆς θύ- ρας, παρασκευάζων μοι καμμίαν ἐκπληξιν, ἀλλ' ἄντ' αὐτοῦ εἶδον μισοπόλιον πέπλον καταπεταννύμενον ἐπὶ τοῦ ἱμα- τοῦ, καὶ ἄνωθεν τὸν ὀρχούμενα ἐλαφρὰ διαφανῇ νεφύδρια δίκην δαιμονίων τὰ ὅποια ἀνεπὶδων κάτωθεν τῆς εὐρείας ἐ- κείνης σινδόνης, ὡς νὰ ἦτο ἡ λευκὴ τοῦ Καραγκιόζη σινδὼν, ἐξ ἧς ἀνακύπτουν τὰ σερπετὰ του νευρόσπαστα.

* *

Ἐν αὐτῷ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἡμέρας· εἶναι γλυκεῖα ὡς ἡ μελαγχροινὴ κυρία Σιγματοῦ. Τὴν γνωρίζετε ὅλοι οἱ συμ- περιπατῆται μου τῶν Ἀθηνῶν. Ἄν σὰς εἶπω ὅτι εἶναι λευκὴ δὲν θὰ μὲ πιστεύσητε ἀφοῦ τὴν εἶπα πρὸ ὀλίγου με- λαγχροινὴν. Καὶ ὁμῶς φαντάζομαι ὅτι ἂν τὴν συλλαβῶ ποτε ἐντὸς ὀστράκου φερομένην ἐπὶ τῶν κυμάτων, εἰς τὴν μα- καρίαν δηλαδὴ κατάστασιν εἰς ἣν εὐρέθη ὅτε ἀνέδυσεν ἐκ τοῦ ἄφρου τῆς ἡ Ἀφροδίτη, θὰ τὴν εὕρω λευκὴν ὡς τὸ πρὸς

αὐτὴν αἴσθημά μου. Ἦν δὲ λῆς, κυρία μου, πείραν λαβέ- «Εἶχον εἰδικὰς χρωματολογικὰς γνώσεις εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό· ἦρα πάντοτε λευκότερας τῶν ξανθῶν τὰς μελαγ- χορινὰς εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶναι αὕτη· ὅπως δὲν ὑπάρχει ἐν πράσινον, ἀλλὰ πολλὰ πράσινα, ἀπὸ τοῦ χλωροῦ πρασίνου τῆς συκομωρέας μέχρι τοῦ φαι- δροῦ πρασίνου τῆς πλατάνου, οὕτως ὑπάρχουν καὶ πολλὰ λευκὰ ἀπὸ τοῦ γαλακτώδους λευκοῦ τῆς ξανθῆς μέχρι τοῦ γλυκοῦ λευκοῦ τῆς μελαγχροινῆς. Στοιχηματίζω μὲ τὸν σύζυγον τῆς Σιγματοῦ ὅτι τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει.

Τὸ ἀξιοσημείωτον ὁμῶς παρὰ τῇ κυρίᾳ αὐτῇ—ἐπιμένω βλέπετε εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς, πρῶτον διότι εἶναι τόσον εὐάρεστον νὰ ἐπιμένῃ κανεὶς παρὰ τοιαύτῃ δεσποίνῃ καὶ ἔπειτα σκιαγραφῶν αὐτὴν σκιαγραφῶ τὴν ἡμέραν, ἥτις ἱποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ σημερινοῦ μου περιπάτου—τὸ ἀξιο- σημείωτον λοιπὸν εἶναι ὅτι φέρει τὴν νύκτα εἰς τοὺς ὀφθαλ- μούς της. «ὦ! τί μαγικὴ νύξ ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ εὕρισκα τόπον νὰ ἀποθέσω χιλίους ἀσπασμούς. Ἄστρα δὲν ἔχει καὶ ὁμῶς εἶναι ὅλη φῶς, ἀφοῦ ἡ νύξ αὐτὴ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ της. Μαῦροι μαῦροι κρῶσσοι αἱ βλεφαρίδες της, αἱ μακρύτεραι βλεφαρίδες ἀφ' ὧσας εἶδὰ ποτε, προσπαίζουσιν ἀοράτως μὲ τόσους ἔρωτας, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῇς διὰ τὰ τῶσους ἔρωτας, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῇς. Ἀπό- τὴν ἐρωτευθῆς, τὴν ἐρωτεύεσαι χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇς. Ἀπό- δειξίς ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶμαι μανιωδῶς ἐρωτευμένος μαζὺ της, ἐνῷ ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ ἀκριβῶς ἕνα μῆνα· ἂν τὴν ἰδῶ αὐρίον, ἐγὼ θὰ ἔχω πρωτομηνία καὶ ἔχετε σεις ὅ, τι θέ- λετε.

Δὲν τῆς ἀξίζει νὰ προσφέρω εἰς τοὺς μουσικούς της δα- κτύλους ὡς εὖσομον ῥόδον ἀπὸ τοῦ ῥοδοκήπου τοῦ Λεκάτη τὴν ὥραιαν διὰ τοὺς ὀφθαλμούς της στροφὴν τοῦ Μουσέ; ;

Vrai Dieu! Lorsque son œil pétille
Sous la frange de ses réseaux,
Rien que pour toucher sa mantille,

θαῶπον. Πόσον γελοῖοι μοὶ φαίνονται οἱ νομοθέται ἐκεῖνοι, οἵτινες χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι τὸν ἄνθρωπον κάμνουν δι' αὐ- τὸν νόμους. Ἐγνώρισα δύο νομοθέτας, ὁ εἷς ἦτο ἀνθρωπο- λόγος, ὁ ἕτερος ἀπλὸς νομοθέτης· ὁ μὲν εἰς κατεδίκασεν, ὁ δὲ ἕτερος ἐσυγχώρει. Ὁ καταδικάζων ἐθεώρει τὸν κακοῦργον ὡς δυστυχὲς πλάσμα ὃπερ πρέπει νὰ κλεισθῇ ἐντὸς τῶν φυλακῶν διὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς κοινωνίας, ἥτις τὸν κατέ- στικσε τοιοῦτον. Πόσον ὀλίγον ἀφίσταται τῆς ἀληθείας ὁ Quêtelet φωνάζων ὅτι ἡ κοινωνία παρασκευάζει τὸ ἔγκλημα καὶ ὁ κακοῦργος τὸ ἐκτελεῖ, ἢ κακοῦργος τάξις, ἔλεγε ὁ Maudsley, ἀπαρτίζει ποικίλιν τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους δι' ἰδιαιτέρων χαρακτήρων διακρινόμενῃν. Ζητεῖ ὁ Bance, κα- κοῦργος Γάλλος, μετ' ἐπιμονῆς τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρων ἐλευθερίαν διὰ νὰ ὑπάγῃ, ὡς λέγει, νὰ δολοφονήσῃ τρεῖς εἰσέτι ἀνθρώπους· καὶ τοῦτο ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἢ ἡ κε- φαλή του πέσῃ ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῆς λαιμητόμου.»

Γεννᾶται λοιπὸν ὁ κακοῦργος. Ἀμαρτίαι γονέων παι- δεύουσι τέκνα. Γίνεται τοιοῦτος ἐνεκα κακῆς ἀνατροφῆς· γίνεται τοιοῦτος ἐνεκα ἐγκεφαλικῆς ἀλλοιώσεως.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ὁ κακοῦργος ἀξίος τῆς ἡμετέρας συμπα- θείας; Ναι, δυστυχὲς ὢν, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀπομονώσω- μεν ἀπὸ τῆς κοινωνίας, διότι ἐπλάσθη πρὸς καταστροφὴν της! . . . Ἡ κοινωνία διαφθείρει τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ ἄν- θρωπος τὴν κοινωνίαν· ἀλλ' ἐν τῇ διαφθορᾷ βλέπει τις κα-

ποτε καὶ ἀδάμαντας τῆς ἠθικῆς, ὡς ἐν τῷ μέσῳ τῆς Παρι- σινῆς διαφθορᾶς les prix de vertu, δηλαδὴ τὰ βραβεῖα τῆς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ διατὶ ὁμιλῶ περὶ ἀρετῆς; Σήμερον παραβάλλω αὐτὴν μὲ τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα νομίσματα, ἅτινα διὰ τινὰς μό- νον ἔχουσιν ἀξίαν. Ἀρετὴ! θέσατε ἀπέναντι αὐτῆς καὶ ἕνα σάκκον χρυσοῦ καὶ τότε θέλετε ἰδεῖ ποῦ θὰ στρέψῃτε τὰ βλέμματά σας . . . Εὕρισκόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα τῆς θετι- κότητος, τοῦ μετάλλου, τῶν πραγματικῶν ἡδονῶν, τῆς ἐκα- νοποιήσεως τῶν φωνῶν τῶν ὀργάνων μας καὶ τῶν παθῶν. Ἰσως ἦτο περιττὸν νὰ προσθέσω τὴν λέξιν παθῶν, διότι τὰ ὄργανα φέρουσι τὰ πάθη.

II

Προχθὲς τὸ ἑσπέρας μὲ ἡρώτων διατὶ ξύνω τὴν κεφαλὴν μου. Περίεργος ἀλθῶς ἐρώτησις . . . Μεγάλῃν ἔχει σχέ- σιν τὸ ξύσιμον τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκε- φάλου. Ὄταν ὁ ἐγκέφαλός μας συλλαμβάνῃ ἰδέας καὶ δὲν δύναιται νὰ τὰς τέξῃ, τότε φαίνεται ὅτι τὸ ξύσιμον τῆς κεφαλῆς διευκολύνει τὸν τοκετόν. Εἰσῆλθον ποτὲ εἰς τὸ σπουδαστήριον σοφοῦ ἀνδρὸς, ὃν εἶδον ξύνοντα μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν κεφαλὴν. Δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς, μοὶ λέγει, πόσον ταχέως τίκτει ὁ ἐγκέφαλός μας ἰδέας, ὅποταν ξύνω- μεν τὴν κεφαλὴν. Ἀλλὰ τῷ ἀπεκρίθην, διὰ νὰ τίκτῃ πρὸς

De par tous les saints de Castille,
On se ferait rompre les os.

Κύρια Βλασπούλε, ιδού ότι εὐρὺ σᾶς ἀνοίγεται στάδιον.

* *

Με τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ κ. πρωθυπουργός μας, ὅστις τόσον βραδέως σκέπτεται διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς πρέσβεις, ἠδύνατο νὰ μεταβῇ πεζὸς τὸ ὀλιγώτερον μέχρι Θηβῶν, ἐγὼ ὅμως ἐφθασα μέχρι τοῦ Ἰλισσοῦ, τοῦ ὁποίου εἰσαύμασα τὴν διπλὴν πλατανοφυτεῖαν ἰδιαζόντως σήμερον· διότι κάθε πρᾶγμα διὰ νὰ θαυματούσῃ θέλει τὴν ἡμέραν του, τὴν ὥραν του καὶ τὸν τόπον του· ἂν τὴν κυρίαν Σιγματαῦ θαυμάζω εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἀλλὰ μίαν ἄλλην δέσποιναν, τῆς ὁποίας δὲν λέγω τὸ ὄνομα διότι θ' ἀσχημονήσω ὀλίγον μαζύ της, ἐπεθύμουν νὰ τὴν θαυμάσω εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν συνέλαβεν ὁ Ἡφαιστος τὸ ὠραῖόν του ἡμῖς με τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, με τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐγὼ ἤθελον νὰ εἶμαι ὁ Μαυρομιχάλης ἢ ὁ Βαλτινός. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἡ πλατανοφυτεῖα τοῦ Ἰλισσοῦ εἶναι ἔργον τοῦ μακαρίτου δημάρχου Κυριακοῦ, ἐκτὸς ἂν εἶναι ἔργον τοῦ φίλου μας Ἀλκιβιάδου Καμπᾶ, ὅστις ἔχει τὴν ἀδυναμίαν νὰ οἰκειοποιῇται ὅλα τὰ καλὰ τοῦ δήμου. Διὰ τοῦτο ἂν τυχὸν ἀναστηθῇ ποτε ὁ Κυριακὸς ὡς δήμαρχος Ἀθηναίων καὶ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρώτην ἀκοσίαν του, προτείνω νὰ τὸν κρεμάσωμεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θαλαρὰς αὐτὰς πλατάνους, διὰ νὰ μὴν λέγῃ ὅτι αὐτὸς τῆς φύτεψε καὶ δὲν τοῦ ἐχρησίμευσαν διὰ τίποτε.

Δὲν εἶδον εὐθυμότερα, ὑγιέστερα, ζωηρότερα καὶ εὐεργετικώτερα δένδρα ἀπὸ τὰ πλατανάκια αὐτά. Μὰ πηγαίνετε νὰ τὰ ἰδῆτε καὶ θὰ μὲ δικαιώσητε. Δὲν εἶναι πλέον δένδρα, εἶναι ἐλαφρόποδα ζαγαράκια, τὰ ὅποια νομίζεις ὅτι χοροπηδοῦν, ὅταν μάλιστα, ὅπως σήμερον τὸ πρῶτ', ἡ αὖρα τὰ ἐτάραττε καὶ τὰ φύλλα των ἐφρίσσαν τόσον ἡδονικῶς. Ἐνῷ μερικά ἐξ αὐτῶν εἶναι τόσα δένδρα καὶ ὅμως ἡ νεό-

της των ἐπανθεῖ καὶ προδίδεται γελοῖσσα, θορυβῶδες, ὡς εἰς μερικά βραδινὰ παραστήματα βορείων κλιμάτων, τὰ ὅποια παρ' ἡμῖν μόλις θὰ εἶχεν εἰς τεσσαρακοντούτης καὶ ὅμως πόρρωθεν φωνάζουν τὰ δεκαῆξ ἢ δεκαοκτώ των ἔτη. Ποία δὲ εἰκὼν ἀποτελεῖται με τὰς πλατάνους αὐτὰς ὑπὸ τοῦ Ξηροῦ Ἰλισσοῦ! Οἱ ὀφθαλμοὶ σου μεθούσιν ὡς νὰ ἐρόφησαν χάσις καὶ πρὸ αὐτῶν σχηματίζεται μικρογραφία τις τοῦ γερμανικοῦ Ῥήνου. Ὡ! δὲν πειράζει ὅτι δὲν ἔχει νερόν ὁ Ἰλισσὸς, αἱ πλατάνοι ἀρχίζουν νὰ καλύπτωσι τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τινων ἐξ αὐτῶν αἱ ἀντιμέτωποι κορυφαὶ νὰ προσεγγίζουσιν, ὡς δειλοὶ ἔρασταὶ προπαρασκευάζοντες τὸ πρῶτον φίλημα· νομίζεις ὅτι θὰ κάμουν l'avant-deux· αὕτη δὲ ἡ διασκεδαζομένη παντοῦ πρασινάδα πόρρωθεν παρίσταται ὡς ὑγρὰ σμαραγδόχρους ἐπιφάνεια. Καὶ ποῖον μέλλον ἀνοίγεται εἰς τὴν φαντασίαν σου, ὅταν εἰς τὰς μόλις τέσσαρας ἀνοίξεις ἀριθμούσας εἰς τὸν βίον των πλατανίδας ἀποδώσῃς νεότητα δεκατετραετῇ. Θὰ μεγαλώσητε, θὰ ἀνδρωθῆτε, θὰ χάσητε, εἶναι ἀληθὲς τὴν τρυφερότητά σας καὶ θὰ ἐνθυμῆσθε μετὰ περιπαθείας τὰ τέσσαρά σας ἔτη. Ἀλλὰ θὰ καταστήσητε τὸν Ἰλισσοῦ πλατανοβασίλειον καὶ τίς αἶδεν ἂν φθονήσας καὶ αὐτὸς ἡ φοβηθεῖς τὴν δύναμιν σας δὲν ἐγερθῇ ἀπὸ τὸ βάθος εἰκοσιν αἰώνων ὕπνου καὶ δὲν τὸν αἰσθανθῇτε ποτε θορυβῶδως ζῶντα ὑπὸ τοὺς κλάδους καὶ τοὺς κορμούς σας, αὐτὸν τὸν ὁποῖον μόλις τώρα θὰ αἰσθάνεσθε δροσίζοντα ὀλίγον τὰς ρίζας σας.

* *

Ἐν ὄνειρον! Νὰ γίνῃ ὁ Ἰλισσὸς πλωτός. Δὲν ξεύρω πῶς θὰ γίνῃ· ἂν τὸ Φάληρον θὰ μεταφερθεῖ εἰς τὴν κοίτην του ἢ ἡ Κωπαῖς, ἀλλ' εἶναι θεῖον νὰ φαντασθῇ τις ἑαυτὸν ἐπὶ λέμβου ἢ ἀκατίου φερόμενον, κωπηλατοῦντα, αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐνῷ ἀντικρὺ σου θὰ ἔχῃς μίαν ξανθὴν ἢ μελαχροινὴν ἥτις μεταξὺ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια φλοισβίζουν καὶ τῶν πλατάνων αἰτίνες φρίσσουσιν καὶ σοῦ ὅστις θὰ ᾄδῃς θὰ ἀνταλλάσῃ βλέμμα, ἔρωτα καὶ μειδίαμα.

πει νὰ συλλαμβάνῃ. Βεβαίως, μοὶ λέγει, ὅσον καὶ ἂν ζύνη ὁ ἡλίθιος τὴν κεφαλὴν του, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ γόνιμον τὸν στείρον ἐγκέφαλον αὐτοῦ.

Τὸ ζύσιμον τῆς κεφαλῆς ἐξασκεῖ ἐπ' ἐμοῦ τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν, ἣν ἐπ' ἄλλων ἢ χρῆσις τοῦ καφφέ ἢ τοῦ τείνου. Ἐγνώρισα πολλοὺς, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσι διανοητικῶς, χωρὶς νὰ πίνωσι καφφέ ἢ τείνον. Δέσάτέ μου τὴν ἀριστερὰν χεῖρα διὰ τῆς ὁποίας ζύνων τὴν κεφαλὴν μου γράφω καὶ θέλετε καταστήσῃ τοιοῦτοτρόπως στείρον τὸν ἐγκέφαλόν μου. Ἴσως οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ψυχολόγοι θὰ γελάσωσι διὰ τὰς σκέψεις ταύτας· διότι μόνον οἱ ψυχολόγοι δὲν ζύνουσι ποτὲ τὴν κεφαλὴν των ἐργαζόμενοι. Ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἀρχίσωσι νὰ ζύνωσι τὴν κεφαλὴν. Τὸ ζήτημα τοῦτο πρέπει νὰ συζητηθῇ.

Ἡκουσα νὰ λέγωσιν, ὅτι μέγας ἀστρονόμος ἀνακαλύψας πλανήτην τινὰ ἀπέδιδε τὴν ἀνακάλυψίν του ταύτην εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ ζυσίματος τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐπάρχουσι πράγματα τὰ ὅποια φαίνονται γελοῖα· καὶ ἐν τούτοις ὅταν μελετήσῃ τις αὐτὰ κατὰ βάθος, πείθεται ὅτι πολλάκις μικρὰ αἰτία φέρουσι γιγαντιαία ἀποτελέσματα. Καὶ ὄντως δὲν φαίνεται γελοῖον νὰ ζύνη τις ἐν μέρος τῆς κεφαλῆς του καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ νέον πλανήτην; Ἐν τούτοις εἶναι ἀληθές, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὸ ζύσιμον

τῆς κεφαλῆς φέρει εἰς τὴν αἰχμὴν τῆς γραφίδος πολλὰς ἰδέας, αἵτινες ἄνευ τοῦ ζυσίματος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποχωρισθῶσιν ἐκ τοῦ κεντρικοῦ ταμείου τοῦ ἐγκεφάλου.

III

Ἐγκέφαλος, ἡ τελειότερα μηχανὴ τοῦ μεγάλου Ἀρχιτέκτονος. Πνεῦμα, προῖον τῆς μυστηριώδους ταύτης μηχανῆς. Ναί! Τὸ πνεῦμα εἶναι δύναμις, καθὼς ἡ ηλεκτρικὴ, τὸ φῶς· καὶ τὸ παράγον τὴν δύναμιν ταύτην ὄργανον εἶναι ὁ ἐγκέφαλος. Πόσον γελοῖοι μοὶ φαίνονται οἱ θέλοντες νὰ ἀπομονώσωσι τὸ πνεῦμα τῆς ὕλης; Σεῖς, οἱ οὕτω φρονούντες, πῖετε ἀρκετὸν οἶνόπνευμα, ἢ ἀνοίξατε τὰς φλέβας σας, ἢ λάβετε λάκτισμα ἵππου εἰς τὴν κεφαλὴν σας, ἢ καταπέσατε εἰς βάραθρον ὅπως ταραχθῇ ὁ ἐγκέφαλός σας, ἢ ἀναπνεύσατε χλωροφόρμιον ἢ λάβετε χάσις ἢ ὀπιον ἢ ὅ,τι ἄλλο διάβολο θέλετε καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι ἡ ἀκεραιότης τῆς ὕλης εἶναι ἀναγκασιότατη πρὸς ἐκδήλωσιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων.

Ὅχι μόνον ὁ ἐγκέφαλος πρέπει νὰ ᾔναι ὑγιὴς διὰ νὰ σκεπτόμεθα καλῶς, ἀλλὰ καὶ ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τοῦ ποτιζόντος αὐτὸν αἵματος δέον νὰ ᾔναι ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει. Παρατηρήσατε τὰς χλωρωτικὰς νεάνιδας, εἶναι κατηφείς καὶ ἰδιότροποι, κλαίουσι καὶ γελῶσι διὰ παρμικρὰς αἰτίας, ἅμα ὅμως διὰ καταλλήλου θεραπείας τρο-

Κύριοι μηχανικοί, ἀντί νά κτίζετε φάρους οἷτινες μετὰ ἔν ἑτος διαρρέουν, ἐπινοήσατε τοιοῦτο μεγαλεπήβολον σχέδιον ἄξιον ὑμῶν καὶ τῆς πόλεως ἧτις αἶς μισθοδοτεῖ. Εἰς ἅπλους μαθηματικούς, εἰς γελῶν δάσκαλος, ὁ κύριος Δαμασκηνός ἰδοὺ ὅτι κατήσχυσε τὴν μεγαλοφυΐαν σας, ἀναβάσας μεθ' ὅλας τὰς διαβηρτηρήσεις τοῦ Παρασκευαΐδου τὸ Φάληρον εἰς τὰς Ἀθήνας.

* *

Διὰ τῆς ποῦ μὲν ὑγράς, ποῦ δὲ ξηρὰς κοίτης τοῦ ἐθνικοῦ μας ξηροποτάμου, ἐφ' ἧς δυστυχῶς παρετήρησα καὶ μακρὰν γραμμὴν ἔλους ἐκτεινομένην ἐκεῖ ὡς Ποῦνταν, ἀνῆλθον εἰς τοὺς ἀντιλισσίους λόφους ὑπὸ ψιλὴν ἑαρινὴν, βροχὴν καὶ ἀπῆλυσσα τὴν μελαγχροινὴν μου ἡμέραν λαβὼν θέσιν ζωγράφου ἀπέναντι τοῦ ἀμιμήτου πανοράματος τοῦ Προφήτου Ἡλία. Ὁ σύντροφός μου, εἰδωολάτρης μέχρις ὀνύχων, μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἂν θέλῃ ἀκόμα νά διατηρηθῇ ἡ θρησκεία τὸ θέλει ὅπως μὴ καταστραποῦν τὰ Ὑμηνοκλήσια!

Δὲν μοῦ μέλει δι' ὅλα τὰ ἐρημοκλήσια τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νά μὴν κρύψω τὴν ἀδυναμίαν μου δι' αὐτὸ καὶ μόνον ὅπερ εἰς ὀλίγων μέτρων ἀπόστασιν λαμβάνει ἐν μεγάλῳ μορφῇ εἰκόνας τοῦ ἀρίστου τῶν καλλιτεχνῶν, διότι ὁμολογῆσατε ὅτι ὁ ἀριστός τῶν καλλιτεχνῶν εἶναι ἡ φύσις. Δὲν φαίνεται πλέον Ὑμηνοκλήσια ἐκ λίθων καὶ πλίνθων, εἰς ἣν εἶναι προσνηγμένα κελλία μοναχῶν, ἔξω δ' αὐτῆς τάφοι καὶ παρὰ τοὺς τάφους προαύλιον ὅπου πεῦκαι, κυπάριστοι, λεῦκαι, ἀναμέσον δ' αὐτῶν νωχελῶς ὁδεύοντα ποίμνια χοίρων ἅπερ ὀλίγον ἂν ποτηθῶσι ὑπὸ κραυγῆς ξένου τρέχουσι δαιμονισμένα, ὡς νά ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ χοῖροι ὧν τὴν ἁγίαν ψυχὴν ἐκόλασεν ὁ Χριστός, ἐμβαλὼν εἰς αὐτοὺς τὰ δαιμόνια.

ὑπὸ τὸν συννεφῶδη ὀρίζοντα ὅστις τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸ περιβάλλει φαίνεται λευκὴ λευκοτάτῃ ὀθόνη ἐφ' ἧς μυστηριώδης χρωστὴρ ζωγράφου ἔγραψε τὴν ἀθάνατον αὐτὴν

τοπογραφίαν τὴν ἐπιχύσας συμμετρίαν, ἐνότητα ἔργου, ἁρμονίαν χρωμάτων καὶ δυνάμιν προοπτικῆς ὥστε ἐνῶ σοῦ φαίνονται ἅπλᾳ στοιχεῖα εἰκόνας ἐγείρονται αἰφνης αὐτοτελῇ, ὁλοφύσικα, καὶ ἐνῶ τὰ βλέπεις φυσικὰ, πραγματικὰ ὑπαιθεριοῦνται πάλιν ἐν τῇ φαντασίᾳ σου εἰς μεγαλοπρεπῆ τοπογραφικὸν πίνακα.

Προκαλῶ ἐν παρενθέσει ὅλους τοὺς ζωγράφους μας νά συναγωνισθοῦν εἰς τὴν ἀποτύπωσιν τοῦ πανοράματος αὐτοῦ.

Ποῦ δὲ θαυμάζεις τὴν ἀθαύμαστον αὐτὴν γραφὴν; Ἐν μέσῳ τῆς ἡμερωτέρας φύσεως ἧτις ὡς ὀδαλίκισσα νυσταλέα ἐκτείνει φιληδόνως τὰ μέλη της, οὔτε ἐγρηγοροῦσα, ἀλλ' οὔτε κοιμωμένη, παρθένος ὀδαλίκισσα διότι ἀκόμη δὲν ἐγένετο εὐάγκαλον τῷ ἡλίῳ ὀμίλημα, ἴσως ὀνειροπολοῦσα, ἴσως ἰπολαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τὴν μοναξίαν της καὶ ἀποθαυμάζομένη, ὡς ἡ ξανθὴ ἐκεῖνη ἀπαθανάτωθεῖσα κυρία, ἧτις ἐν μεσοβασιλείᾳ τινι τῆς κοίτης της μὴ ἔχουσα τινα εἰς ὃν νά προσφέρῃ ἀντικείμενον λατρείας τὰ κάλλη της προσέπειζε μόνῃ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς χιονοπαστάδος της ζωοποιούσα τὸ εὐτυχὲς προσκεφάλαιον τὸ ὁποῖον ἐτίνασσε καὶ πάλιν ἐλάμβανε δίκην ντερίου ποδοῖν τε χειρῶν τε. Εἰς τὸ βάθος λευκαίνει ὁ Ὑμηττός· ὑπὸ τοὺς πόδας του φρίσσουνι πρασινώτατα λῆια, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὁποίων φαντάζεσαι ἀκόμα τοὺς ἵππους τοῦ Βορέως ἱπταμένους χωρὶς νά τὰ κάμπωσιν. Αἰφνης ἐν μέσῳ τῆς ἀπείρου χλωρότητος τοπεῖα τινα πορφυροῦνται ἀπὸ πλήθους μηκώνων, τοπεῖα τὰ ὁποῖα πόρρωθεν φαίνονται ὡς ἡπλωμένοι βασιλικά πορφυραὶ καθημαγμένοι. Καὶ ἄνωθεν ἔχεις, κελαδοῦντας κορυδαλοὺς, ἀμπελουργοὺς, σιταρῆθρας, ἀλλὰ τὸσον ἡδέως, κομψῶς, μελωδικῶς, ὥστε ἐνῶ δέν σε *λυγρόνουν* ὡς αἱ ἀηδόνες, οὔτε σὲ κωφαίνουν ὡς τὰ καναρίνια, σοῦ νύσουν τὸσον ἐλαφρῶς τὸ μουσικὸν αἶσθημα, ὥστε μὴ ἀπευθύνοντο ἰδιαζόντως εἰς μίαν τῶν αἰσθησέων σου, ἀλλ' ὡς νά ἀναλύηται ἡ μελωδία τῶν εἰς τὴν θεάν καὶ ἡ θεὰ εἰς τὴν μελωδίαν τῶν.

* *

ποποιοῦν ἢ κράσις τοῦ αἵματος, τότε εὐθὺς μεταβάλλονται ὁ ἠθικὸς καὶ διανοητικὸς αὐτῶν κόσμος.

Εἶδατε ποτὲ ἄνθρωπον χάνοντα αἷμα; Ἄμα χάσῃ ποσὸν τινα, χάνει καὶ τὰ *μιαλά* του. Ὁ ἐγκέφαλος ὡς ὄργανον ἐπηρεάζεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Οὕτω πολλάκις δι' ἀπλὴν δυσπεψίαν ὁ ἄνθρωπος τὰ χάνει ὅλην τὴν νύκτα. Πόσον εἶναι εὐκόλον νά χάσῃ τις τὰ *μιαλά* του; καὶ δὲν τὰ χάνομεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν;

Ὁ Μολεσόντ, εἶπε, *nulle pensée, sans phosphore*, καὶ μετ' αὐτὰς τὰς λέξεις, ἠγνόει, ὅτι ὅταν ὁ ἐγκέφαλος δὲν περιέχει 2,50 ἐπὶ τοῖς 100 φώσφορον ὁ ἄνθρωπος δὲν τὰ ἔχει σωστά. Ἐπὶ τούτου βασιζόμενος ὁ Feurbach λέγει ὅτι οἱ λαοὶ οἱ τρώγοντες πολλὰ πατάτας δὲν εἶναι ἐξυπνοί, ἐνῶ οἱ τρώγοντες πολλὰ *μπιζέλλα*, ἅτινα περιέχουσι πολὺν φώσφορον, εἶναι ἐξυπνότατοι. Κατὰ τὸν M. Couerbe τῶν τρελλῶν ὁ ἐγκέφαλος περιέχει 4 τοῖς 100 φώσφορον. Ἐὰν αἱ πατάται ξυπνοῦν τὸν ἄνθρωπον ἢ ἐὰν ὁ πολὺς φώσφορος τὸν τρελλαίνει, αὐτὸ ἂς τὸ ἐξετάσουν ἄλλοι, εἰς ἡμᾶς ἀρκεῖ νά μάθωμεν, ὅτι τὰ καλὰ *μιαλά* κάμνουν τὰ καλὰ *μιαλά*· καὶ ὅτι *μιαλά* ζεστά, δηλ. ἔχοντα ἀντὶ 37 βαθμῶν θερμοκρασίαν 39—40, κάμνουν τὸν ἄνθρωπον νά μὴ γνωρίζῃ τί λέγει.

Προχθὲς ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ Γαλατᾶ ἤκουσα ἅπλους

ἄνθρωπον νά λέγῃ εἰς τὸν πλησίον του «Μωρὲ, δὲν κάβει τὸ κεφάλι του» «Μωρὲ, δὲν ἔχει γρὺ *μιαλὸν*» «Μωρὲ, τί χοντροκέφαλος εἶναι» καὶ τότε εἶπον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι αὐτός ὁ φιλόσοφος ἀξίζει πολὺ περισσότερον πολλῶν καθηγητῶν τῆς φιλοσοφίας καὶ θεολογίας, οἷτινες θέλουσι νά ἐγχύσουν ἰδέας φιλοσοφικὰς εἰς *μιαλά* ἄνευ φωσφόρου. Τώρα ἂς ἰδῶμεν τί χάνομεν καὶ τί κερδίζομεν θεωροῦντες τὸν ἐγκέφαλον ὡς τὸ ὄργανον τὸ παράγον τὸ πνεῦμα. Ὅταν πεισθῶμεν, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἡ παραγωγὸς τοῦ πνεύματος, τότε θέλομεν καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως διατηρῶμεν αὐτὴν ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει. Ὅταν πεισθῶμεν, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἀντιλαμβάνεται, τότε θέλομεν προσπαθεῖ νά γυμνάζωμεν αὐτὸν δεόντως, χορηγοῦντες αὐτῷ τὰς καταλλήλους ἐντυπώσεις δι' ὧν γυμνάζεται καὶ παράγει τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ἔργα τὰ καλούμενα ἔργα τῆς διανοίας καὶ τὰ ὁποῖα ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ ἔργα τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Νεῦτωνος νέος ὢν ἀνεκάλυπτε τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος καὶ γηράσας ἀνεγίγνωσκε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου.

IV

Εἶναι μεσονύκτιον, ἢ διὰ νά εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δύο εἰσέτι μένουσι λεπτά κατὰ τὸ ὥρολόγιόν μου διὰ νά ἐκπνεύσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἡμέρα· διατὶ κάμνεις *μυεῖαν* δύο λεπτῶν, ἤθελεν

Ἐπιστρέφων ἔχεις τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Παρθενῶνος; τοῦ
ὁποίου οἱ γιγαντῶδεις ξανθοὶ βόστρυχοι περιβάλλουσι παν-
ταχόθεν τὴν θαῦμα ἰδέσθαι ἀκρόπολιν.

Γιὰ ποῦ;

ΜΠΕΝΙ ΖΟΥΓ—ΖΟΥΓ.

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ δὲν ξέρω ποιὰ ἡμέρα,
Καὶ σὰν τὸν χάχα ἔμεινα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Καὶ εἶπα «Νὰ ποῦ ἔβρισκονται καὶ ἄνθρωποι ἀκόμα,
Ὅπου πετοῦν χωρὶς φτερά ἀπάνω ἴστων ἀέρα».

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, καὶ εἶπα σιγαλὰ:

—Ἄν ἤμουνα Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἤμουν πρὸ καλά.

Κι' εἶδα τὸν Βλάχο τὸ σοφὸ νὰ στέκη παρὰ πέρα. . .

Ἄφου ἀντέγραψε πολλὰς διακοινώσεις μόνος

Καὶ ἔκρινε τοὺς ποιητὰς τοῦ Πέτρου Καλδερῶνος,

Μᾶς ἦλθε ἴστους Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ γιὰ καθαρὸ ἀέρα.

Κι' εἶδα κι' ἐκείνους καὶ αὐτὸν, καὶ εἶπα σιγαλὰ:

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.

Καὶ εἶδα ῥοδοκόκκινους καὶ τρυφεροὺς σπαθάτους
Νὰ δείχνουν τὸ μακρὸ σπαθὶ καὶ τὰ χρυσᾶ γαλόνια,

Καὶ ἄκουσα τριγύρω μου ἀπόστρατα γκαρσόνια

Νὰ κάνουν τόσα σχόλια ἴστα σύνορα τοῦ κράτους.

Κι' εἶδα κι' ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλὰ

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.

Καὶ πατριώτας εἶδα ἑκεῖ καὶ δημοσιογράφους

Νὰ βλέπουν πῶς χορεύοντε τ' ἀφράτα Ζουγ-Ζουγζάκια,

Καὶ νὰ κτυποῦνε δυνατὰ κι' αὐτοὶ τὰ παλαμάκια,

Καὶ τῶν προγόνων νὰ ξεχνοῦν τὴ δόξα καὶ τοὺς τάφους.

Κι' εἶδα κι' ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλὰ

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Κι' ἄκουσα ἓναν ποιητὴ κομψὸ καὶ κορδαμένο

Νὰ λήρῃ μὲς ἴστων κύκλο του μὲ πόζα καὶ γεινάτι,

Πῶς εἶναι μόνον οἱ Ῥωμνοὶ τοῦ κόσμου τὸ ἀλάτι,

Κι' εἶδα καὶ τὸν Βλασσόπουλο τὸν ξυλοφορτωμένο.

Κι' εἶδα κι' ἐκείνους καὶ αὐτοὺς, καὶ εἶπα σιγαλὰ

—Ἄν ἦταν Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Καὶ μοῦμ τουφέκια ἔβρόντησαν ἴστο μέσον τῆς γαλήνης,

Μὰ δὲν σκοτώθηκε κανεὶς...Ζούγ-Ζούγαρος ὁ πρῶτος

Μιὰ τοῦμπα ἔκαμε ἴψηλὰ καὶ μὲ τὴν τοῦμπα κρότος,

Καὶ εἶπα «Νά! ὁ πόλεμος τῆς νέας Ῥωμιοσύνης».

Καὶ εἶδα τοὺς Μπενὶ Ζούγ-Ζούγ, καὶ εἶπα σιγαλὰ

—Ἄν ἦσαν οἱ Ῥωμνοὶ Ζούγ-Ζούγ, θὰ ἦταν πρὸ καλά.—

Souris

εἰπεῖ τις. Τί εἶναι αὐτὰ ἀπέναντι τῆς παρελθούσης καὶ μελ-
λούσης αἰωνιότητος. Οἱ αἰῶνες, ἀνθρωπεί μου, εἶναι τίποτε
καὶ τὸ λεπτόν σημαίνει. Εἰς ὀλιγώτερον λεπτοῦ αἰῶνων ἔργα
κατεστράφησαν καὶ ἡ δύστηνος Χίος εἶναι προῖον κατα-
στροφῆς ἐνὸς λεπτοῦ· τί λέγω; 20 δευτερολέπτων. Ὁ ἐγκέ-
φαλός μου δὲν ἠθέλησε φαίνεται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν περὶ
ἐγκεφάλου μελέτην του. Ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὰς λοξοδρομίας.

Πολλοὶ γνωρίζουν ὅτι ἡ εὐθεῖα ὁδὸς εἶναι ὁ συντομώ-
τερος δρόμος, ἐν τούτοις ὅμως τρέπονται τὴν κεκλασμένην.

Οὕτως εἶναι ὁ ἄνθρωπος πλασμένος νὰ βλέπῃ τὸν ἴσο
δρόμον καὶ νὰ πέρνῃ τὸν σιγὰ. Εἰς τὸν δέκατον ἔννατον
αἰῶνα διὰ νὰ φθάσῃ τὸν σκοπὸν σου μὴ πάρῃς ποτὲ τὴν
εὐθεῖαν ὁδόν. Ἀλλ' ἂς εἰσέλθω ἐγὼ εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ ἂς
ἀφήσω τοὺς ἄλλους νὰ πράξωσιν ὅπως θέλουσι.

Περὶ ἐγκεφάλου ἐπρόκειτο· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν δὲν
ἔχουσι τὰ αὐτὰ μυαλὰ. Ὁ μὲν ἔχει περισσότερα ὁ δὲ ὀλι-
γώτερα· ὁ μὲν ἔχει πολλὸν, ὁ δὲ ὀλίγον φῶσφορον. Τοῦ ἐνὸς
ὁ ἐγκέφαλος περισσοτέραν φαῖαν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ
ἄλλου· ὥς ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι δὲν πρέπει γονεῖς καὶ δι-
δάσκαλοι νὰ γίνωνται παιδοκτόνοι ἀπαιτοῦντες ἀπὸ ὅλους
τοὺς ἐγκεφάλους τὰ αὐτὰ προῖοντα. Πόσοι καὶ πόσοι δυστυ-
χεῖς νέοι δὲν κείνται ἐν τῇ νεκρικῇ σιγῇ τοῦ κοιμητηρίου
δολοφονηθέντες ὑπὸ ἀμαθῶν γονέων καὶ ἀνοήτων διδασκά-
λων. Πόσα καὶ πόσα δυστυχῆ τέκνα δὲν μαραίνονται ἐν
τοῖς θρανίοις τῶν σχολείων, διότι οἱ διδάσκαλοι ζητοῦσι

παρ' αὐτῶν περισσότερα παρ' ὅσα τοῖς ἔδωκεν ἡ φύσις. Εἶ-
ναι καιρὸς νὰ πεισθῶμεν, ὅτι ἡ φύσις ἀποστρέφεται τοὺς Σω-
κράτας καὶ τοὺς Πλάτωνα, διὰ τοῦτο κάμνει καὶ ὀλίγους
καὶ ὅτι ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καλὰ μυαλὰ εἰς τὸν
ἄνθρωπον. Εἶναι καιρὸς νὰ πεισθῶμεν, ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι
καμωμένοι διὰ νὰ γίνωσιν ἐπιστήμονες· ὅπως μεταξὺ ἑκα-
τὸν ὑποδηματοποιῶν μόλις οἱ τριάκοντα εἶναι καμωμένοι διὰ
τὴν τέχνην αὐτήν, οὕτω καὶ μεταξὺ ἑκατὸν ἐπιστημόνων,
μόνον οἱ εἴκοσι διὰ τοῦτο ἐκλήθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι θὰ ἐπέδιδον
καλλίτερον ἂν ἐγίνοντο παντοπῶλαι ἢ ράπται. Πόσον ὁ
κόσμος θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν ἕκαστος ἐγνώριζε τὴν θέσιν
του. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Κοιμῶμαι. Τὸ ἐν ἐγὼ
κοιμᾶται. Τὸ δὲ ἄλλο γρηγορεῖ. Αὐτὸ τὸ ἐγώ· ἐγὼ, ἐγὼ,
κινεῖ τὸν γέλωτα τῶν νέων φυσιολόγων. Ἐγὼ! λέξεις τὴν ὁ-
ποῖαν ὅσον φυσᾷς φουσκῶναι, καὶ ἐκεῖ ὅπου βλέπεις μιαν-
ωραίαν φούσκαν σπᾷ καὶ τὸ πᾶν χάνεις. Ὀλίγον ὀλίγον ἀρ-
χίζει νὰ χάνῃ τὴν ἄξian του αὐτὸ τὸ ἐγὼ. Εὐρίσκεται ἤδη
μόνον εἰς τὰ καταστήματα τῶν ἰδεολόγων, ὧν αἱ κεφαλαὶ
περιέχουσιν ἐγκεφάλους κακῶς ἀνατετραμμένους. Μὰ τί
πταῖουν καὶ αὐτοὶ οἱ δυστυχεῖς. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Τὸ
προῖον τῆς ἀνατροφῆς, τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐγκεφάλου του
καὶ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὸν ἀντικειμένων. Κοιμῶμαι.
—Ὀνειρά μή με ταραξήτε· υπάρχουνε ἄνθρωποι οἵτινες καὶ
κοιμώμενοι εἶναι εὐτυχεῖς.

I. Ζίφος, ἱατρός.